

DE KONINKLIJKE VLAAMSE SCHERPSCHUTTERS

Op 3 oktober 1902 namen zeventien Knokkenaren het besluit een karabijnvereniging op te richten onder de naam van "Vlaamsche Scherpsschutters".

Op de stichtingsvergadering waren aanwezig de heren: Jules Van Houtte, Van Boecksel, Jules Wassenhove, Jan Rombout, Casimir De Bruecker, Florimond Jacobs, Alfons Deckers, Frans De Cuyper, Charles Gysels, Pieter Cosijn, Camille De May, C. Jacksens, Charles Vermeire, Emile Scheirens en Renon Verheye.

Het eerste bestuur - dat in de "Communal" zetelde - had Jules Wassenhove als voorzitter. De eerste ere-voorzitter was de letterkundige Emmanuel de Bom, medewerker aan "Van Nu en Straks" en "Vlaanderen" en was romanschrijver.

Volgens de eerste statuten, daterend uit 1902, was er voorzien:

"art. 2: De leden der maatschappij hebben voor doel zich te oefenen in het schieten met de Carabine Flobert en het bekampen der prijzen, door de maatschappij of bijanderen gegeven.

art. 12: De twee commissarissen zijn met de politie gelast en bewaken de strenge nakoming van het reglement".

Zo trof een ketser op een zekere avond Flor Rombout; gelukkig was zijn zwaarlijvigheid en zijn portefeuille een rem voor de kogel. De politie stelde toen een proces-verbaal in tegen onbekende, alhoewel hij niet gekwetst was, want het hotel "Communal" was ook een administratief centrum van de gemeente. Deze avond eindigde met een groot feest.

De beste schutter uit deze periode was Sissen Duysburgh. Hij was slager in de Dorpsstraat en schoot vanuit de drempel van zijn huis de stenen pijp van Dries Verheye, die aan de overzijde woonde, in stukken.

De eerste Sire was Charles Vermeire en het verslag van 3 februari 1903 vermeldt: "Inhaling van den Heer Sire: Knocke-aan-zee: Begunstigd door een nog al goed gevlogen weder, was de stoet der Vlaamsche Scherpsschutters zeer luisterrijk. Rond drie uren in de namiddag trok een prachtige stoet van het hotel "Communal" weg. Een bijzondere melding dient gemaakt te worden van het muziek, dat de

stoet voorafging. De muzikanten hebben meesterlijk hunne taak uitgevoerd. De heer Voorzitter sprak bij den Heer Jacobs een prachtige redevoering uit om hulde en dank te brengen aan den Heer Sire Charles Vermeire, waarover deze innige dank betuigde. Verders wiert menig glaasje gedronken op de gezondheid van den Sire en de vooruitgang der maatschappij. Tenslotte stuurde de griffier nog een woordje tot den Sire en bedankte de heer Voorzitter door wiens toedoen de maatschappij reeds zoo bloeiende is, gevolgd van de prijsschieting door den Sire Charles Vermeire gegeven. Get. Jules Wassenhove, voorzitter, en Frans De Cuyper, de schrijver".

Pierre Bayeux, kunstschilder en lid van het Karabijn, kreeg een kogel in zijn pijp gestopt; bij het ontsteken van zijn pijp deed zich een knal voor en de kogel vloog in het plafond van de "Communal".

Pe Amys, de eerste gaazetter, was angstig van natuur en bijgelovig. Na het schieten moest hij doorheen de kerkwegel huiswaarts; naast het kerkhof, en hij nam steeds 'n kleine jongen mede... Op een zekere avond was hij alleen en ontmoette Pier Snauwaert en Fikken Verheye, die van 'n Cecilia-repetitie terugkwamen. Na een laatste drankje gingen zij Pe naar huis brengen. Pier Snauwaert stak zich schuil achter een grafzerk en toen Pe daar voorbijkwam met Fikken Verheye, blies hij hogetonen uit zijn bombardon. "Spoken", zei Fikken tot Pe, en deze laatste sloeg op de vlucht doorheen de zandpanne. Dit gebeuren werd in proza omgezet door Ward Ververcke in een stuk genaamd "Kerkhof-historie".

Een lied met de woorden van W. Ververcke had als refrein:

"Knocke, Knocke in de Communal,
't is er immer kluchtig,
want de typen zijn er al;
Knocke, Knocke, dreunde ons refrein,
drinken wij nu ductig
op de bloei van 't karabijn.

Menheere Vanden Broucke,
met zijn profetenbaard,
laatst schoot hij een klaaikoeke
i-is van geen gaai vervaard;
soms geeft hij een teken,
van handgranatenstrijd,
dan stroomt het bier met beken,
en eenieder gooit met vlijt.

Met de eerste wereldoorlog viel de aktiviteit van de vereniging stil en sneuvelde Rene Van Snick, apotheker en lid van het karabijn. Hij ligt begraven in Cap-Ferrat (Z. Frankrijk).

Na de eerste wereldoorlog werd Marcel Vanden Broucke voorzitter en Pieter Vermeire ere-voorzitter.

De eerste kleine vlag werd in 1922 bij de twintigste verjaardag ingehuldigd.

In 1927 kreeg de vereniging bij het 25-jarig bestaan, van Koning Albert, de titel "Koninklijke".

Bij een verplaatsing naar Oostende hadden de boertjes uit de Moeren een nieuw type Meuserkarabijn, terwijl onze schutters nog schoten met een flobert. Wij schoten de laatste prijzen en bij het thuiskomen werden de floberts door mausers vervangen...Dit was een aanzet bij vele van onze schutters om hun score bij het schieten merkkelijk te verbeteren en zo kregen wij enkele "Mafres Tireurs": Robert Baeyens, Louis De Backer, Jerome De Backer en Armand Van Houtte.

De vereniging kende een zeer grote bloeiperiode: de meeste hotelhouders, handelaars en politici, die de huidige ontplooiing van onze badstad hebben helpen bewerkstelligen, waren leden van onze vereniging.

De tweede wereldoorlog bracht grote verliezen mede voor de vereniging. Niet alleen gingen alle wapens verloren, maar enkele verdienstelijke leden verloren het leven in nazikampen: burgemeester Frans Desmidt, voorzitter Marcel Vanden Broucke, Romain Paperstraete, Edgard De Saedeleer en Robert Van Steenkiste.

Na de tweede wereldoorlog kwam de vereniging weer op dreef met Renon en Leon Verheye, Robert Baeyens en Robert De Brock, met als voorzitter Jozef Rombout.

De schietavonden hadden toen plaats in het hotel "Central" en het ledenaantal nam steeds toe.

Er vormden zich pelotons, en de eerste pelotons zoals Snoeks, Altijd Iets, werden verwoegd door Nooit Niet, de Kikkers, de Krabbers, en de Klokkeschutters. Een groep goede vrienden vormden een peloton: zij zitten samen en schieten in groepsverband. De pelotons verenigen zeer dikwijls mensen van dezelfde ouderdom en met dezelfde sportieve ambities... Het peloton Kikkers ontstond in 1950 aan de toog

van het hotel "Central". Enkele leden namen er een pint en plots vloog een vol bierglas over de toog. Enkelen begonnen te zingen: "Er zaten zeven kikkers in het riet!" De naam kikkers werd op de doopvont gehouden en vastgelegd in een oorkonde, met de handtekeningen van de eerste stichters.

In 1952 werd de 50e verjaardag gevierd. Eerst had 'n ontvangst plaats bij de ere-voorzitter Renon Verheye, uitbater van het "Princess" hotel, en daarna trokken de schutters met de "Zeegalm" naar het stadhuis voor een ontvangst. Tijdens het banket zaten ook graaf en gravin Lippens, toen burgemeester, aan de ere-tafel, alsook schepen en mevrouw Verhulst.

Renon Verheye bleef ere-voorzitter tot in 1957 en bij zijn overlijden werd hij door Robert Baeyens opgevolgd.

Jozef Rombout bleef voorzitter tot in 1960 en werd dan opgevolgd door Frans Van Steene.

Op maandag 4 december 1961 werd in het hotel "Central" de Gilde gesticht. De Gilde heeft tot doel de historische gegevens van de vereniging bij te houden en de leden te bevorderen naargelang hun aantal jaren dienst. De hoogste onderscheiding is het "groot lint" na 35 jaar ononderbroken lidmaatschap. Dit hebben 17 leden van het Karabijn en onze oudste leden waren Leon Verheye, lid sedert 1911, en Frans Van Steene, lid sedert 1924. Bij de oprichting van de Gilde legden 75 leden de eed van getrouwheid af met een heildronk van "één, twee, drie en vuur!" kwam de oester en de witte wijn het keelgat binnen.

In 1962 werd het zestigjarig bestaan gevierd met zeer grote luister en in aanwezigheid van de gemeentelijke overheid. Burgemeester Lippens werd ere-lid van de Gilde en Leon Verheye werd "Groot Lint" van de Gilde, samen met Frans Van Steene.

Alle activiteiten kenden hun verloop in het hotel "Central": de maandaagse schietingen, de bolling voor de dames, het jaarlijks banket. Deze periodes kenschetsten zich door hun soms luidruchtige sfeer, de aanslagen met voetzoekers, gevechten met sneeuwballen in het café onder impuls van Oma van de "Central", de zanglessen van Pierre Van de Velde en de soms komische situaties rond de kritieke kastoestand van schatbewaarder Meyns.

In het hotel "Central" ontstond ook het eerste "kikkersbal". Met de opbrengst van dit bal werd een nieuwe schietstand aangekocht bij Jules Lampaert en een nieuw wapen.

1966 was het laatste "kickersbal" en het hotel "Central" moest gesloopt worden voor een flatgebouw. Dit was het einde van jaren tradities en typisch Knokse winterpret.

Ons nieuw lokaal werd het hotel "Britannique" en op 't eerste zicht schenen de dimensies van ons lokaal wat klein. Zeer vlug geraakten wij vertrouwd met de kleine bar en onze schietavonden ontaarden in zeer late zanglessen.

Enkele jongere pelotons kwamen ons vervoegen: de Stroppers, de Katers en de Bastjes.

Tijdens de maandaagse schietavond was de sfeer bijzonder somber bij onze twee trouwe kassiers, Jerome Debacker en Jozef Optebeek. Zij waren ook niet te spreken en wilden ook niet laten schieten want het gaaiebord was gestolen!

Tijdens het Gildefeest in de Wim's Bar stond de wip opgesteld en versierd met lekker etentjes. Er werd gezongen van "Jef, waar is de wip toch, waar is de wip toch gebleven?"

In 1971 volgde Fernand Desmidt de heer Frans Van Steene als voorzitter op.

Vijf jaar hadden onze schietavonden plaats in de "Britannique", en in 1972 verhuisden wij naar de "Falstaff" op de Lippenslaan.

Spijts de evolutie en de moderne vrijetijdsbesteding blijft onze vereniging nog altijd een bloeiende vereniging met een honderdtal leden. Buiten de schietavonden hebben wij de bowling en de schieting voor de dames, het jaarlijks banket, de Gilde-avond en het Kickersbal.

De opeenvolging der bestuursleden tijdens ons 75-jarig bestaan was als volgt:

Ere-voorzitters:

Emmanuel de Bom	1902 tot 1910
Pieter Vermeire	1919 tot 1938
Renon Verheye	1938 tot 1957
Robert Baeyens	1957 tot 1960
Leon Verheye	1960 tot 1974
Pol Van Houtte	1974

Voorzitters:

Jules Wassenhove	1902 tot 1919
Marcel Vanden Broucke	1919 tot 1944
Jozef Rombout	1945 tot 1960
Frans Van Steene	1960 tot 1971
Fernand Desmidt	huidige voorzitter

Deze korte historiek beklemt een mijlpaal in het bestaan van KVS, die we nog vele jaren toewensen. Ad Multos Annos...

En ik wens te eindigen met een gedicht van ons gewezen lid Ward Vervarcke:

"Is 't oprecht zo veel gevraagd,
wat vriendschap bij de Mensen?
Wij worden dra toch weggevaagd,
veel eerder dan we 't wensen!"

W. Peperstraete

```
*****
*
* BROCHURE van de CANADESE
* -----
*
* BEVRIJDINGSMARS te beko-
* -----
* men bij de bestuursleden
*
* of in het lokaal.
*
* Prijs: 80 fr. of door
* -----
* storting op post- of
* -----
* bankrekeningen(zie pag.2 )
*
* + 10 fr. onkosten (port)
*
*****
```